

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **R. G.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 maja 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. P. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. obciążyć skazanego R. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II K [...]:

1. uznał oskarżonego R. G. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu z art. 291 § 1 k.k., przyjmując, że łączna wartość silnika oraz skrzyni biegów pochodzących z samochodu marki H. o nr rej. [...], wynosiła 2 450 złotych i

za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych każda;

2. uznał oskarżonego R. G. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu z art. 291 § 1 k.k., przyjmując, że wartość samochodu marki T. o nr rej. [...], wynosiła 74 820 złotych i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych każda;
3. w ramach czynów z pkt III – XII aktu oskarżenia uznał oskarżonego R. G. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu takiej samej sposobności:
 - w nocy z 13 na 14 stycznia 2011 roku, przy ulicy H. Str. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki N. o rej. [...] i nr nadwozia [...], poprzez uszkodzenie listwy biegnącej wzdłuż szyby drzwi lewych przednich, obudowy kolumny kierownicy oraz koła kierownicy, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, powodując swoim czynem straty w wysokości 3 950 złotych na szkodę P. A. D., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;
 - w nocy z 17 na 18 lutego 2011 roku, przy ulicy H. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie z T. P. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki N. o nr rej. [...] i nr nadwozia [...], poprzez uszkodzenie listwy biegnącej wzdłuż szyby drzwi lewych przednich, obudowy kolumny kierownicy, schowka po stronie pasażera oraz przepiłowanie koła kierownicy, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, powodując swoim czynem straty w wysokości 20 920 złotych na szkodę P. A. D., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;
 - w nocy z 1 na 2 marca 2011 roku, przy ulicy C. [...] w C., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i inną

ustaloną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki T. o rej. [...] i nr nadwozia [...], o wartości 42 390 złotych na szkodę W. B., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 3 na 4 marca 2011 roku, przy ulicy K. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. i inną ustaloną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki N. o nr rej. [...] i nr nadwozia [...], o wartości 61 840 złotych na szkodę R. E., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 4 na 5 maja 2011 roku, przy skrzyżowaniu ulic E. w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i inną ustaloną osobą oraz nieustalonym mężczyzną o nazwisku M. ps. U., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki T. o nr rej. [...] nr nadwozia [...], o wartości 32 940 złotych na szkodę M. [...] GmbH, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 4 na 5 maja 2011 roku, przy ulicy F. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i inną ustaloną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki T. o nr rej. [...] i nr nadwozia [...], o wartości 32980 złotych na szkodę K. H., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 3 na 4 czerwca 2011 roku, przy ulicy L. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. o nr rej. [...] i nr nadwozia [...], poprzez uszkodzenie obudowy kolumny kierownicy i zamka w lewych drzwiach, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, powodując swoim czynem straty w wysokości 1010 złotych na

szkodę E. [...] GmbH, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w dniu 10 czerwca 2011 roku, przy ulicy G. [...] w B., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z T. P. i inną ustaloną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki T. o nr rej. [...] i nr nadwozia [...], o wartości 44 160 złotych na szkodę W. F., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 29 na 30 czerwca 2011 roku, przy ulicy K. [...] w F. nad O., w Republice Federalnej Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i inną ustaloną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków oraz modułu sterującego pracą silnika, dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki N. o rej. [...] i nr nadwozia [...], o wartości 41.630 złotych na szkodę R. D. S., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

- w nocy z 31 maja na 1 czerwca 2012 roku, przy ulicy M. [...] w E., w Republice Federalnej Niemiec, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki N. o nr rej. [...] nr nadwozia [...], po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków, a następnie uszkodzeniu obudowy kolumny kierownicy i schowka po stronie pasażera, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, powodując swoim czynem straty w wysokości 3 170 złotych na szkodę K. A., przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu;

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych każda;

4. uznał oskarżonego R. G. za winnego popełniania czynu zarzucanego mu z art. 291 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10

miesiące pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych każda;

5. na podstawie art. 85 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 86 § 1, 2 i 3 k.k., wymierzone wobec R. G. kary połączył i wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz 270 dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 50 złotych każda.

W wymienionym wyroku Sądu Rejonowego zawarte zostały też rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych R. M. W., T. P., J. A., A.T. K. oraz D. G..

Apelacje od tego wyroku wnieśli m.in. oskarżony R. G. oraz jego obrońca, zaskarżając to orzeczenie w całości.

Obrońca R. G. zarzuciła:

- 1) obrazę art. 2 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych, określających regułę dowodzenia winy i zastąpienia ich domniemaniem winy oskarżonego, a w szczególności;
 - a) oparcie orzeczenia tylko i wyłącznie na zeznaniach świadka P. J.;
 - b) nieskonfrontowanie zeznań świadka J. z pozostałym materiałem dowodowym, takim jak pisma niemieckiej policji niepotwierdzające marek skradzionych samochodów, dat i miejsc ich kradzieży, a także samego faktu kradzieży, opinii daktyloskopijnej, mechanoskopijnej, genetycznej oraz protokołów przeszukania;
 - c) niezauważenie przez sąd, że protokół przesłuchania świadka J. z dnia 26.06.12 r. (k.321-325) jest jedynie tzw. dopasowaniem do pisma niemieckiej Policji, dotyczącym kradzieży samochodów, tj. marek, dat i miejsc na terenie Niemiec;
 - d) pominięcie przez sąd materiału dowodowego w postaci pliku pism w języku niemieckim, nieprzetłumaczonych na język polski (tom XXII), a których treść mogła okazać się korzystna dla oskarżonych;
- 2) naruszenie art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poprzestanie na odczytaniu protokołów z zeznań świadka P. J. i rezygnacji z jego bezpośredniego przesłuchania przed

sądem, pomimo że, wbrew informacji Policji, P. J. w latach 2014 - 2016 występował w Polsce publicznie, jako aktor drugoplanowy w filmach P. V.: „S. [...]”, „P. [...]” oraz „[...] N.”, a zatem przebywał na terenie kraju i była możliwość sprowadzenia go do sądu;

3) naruszenie art. 204 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez uwzględnienie jako materiał dowodowy protokołu z wizji lokalnej przeprowadzonej w dniach 14-23.05.2012 r. na terenie Niemiec, z udziałem tłumacza, co do którego nie ustalono czy posiadał odpowiednią wiedzę i umiejętności do tłumaczenia z języka niemieckiego na język polski.

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. G. od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony R. G. w swojej osobistej apelacji zarzucił ograniczenie możliwości obrony m.in. poprzez pozbawienie prawa do złożenia wyjaśnień oraz nieprzesłuchanie głównego świadka oskarżenia P. J.. Oskarżony podał również okoliczności zmierzające do zdyskredytowania depozycji tego świadka.

Wskazując na te zarzuty, oskarżony wniósł o uniewinnienie od wszystkich zarzuconych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. – po rozpoznaniu wniesionych apelacji – wyrokiem z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt VI Ka [...], zaskarżone orzeczenie zmienił wobec oskarżonego R. G. w ten sposób, że przyjął, iż czynu przypisanego mu w punkcie 4 (zarzuconego w punkcie XIII komparycji wyroku) dopuścił się w dniu 28 kwietnia 2011 r. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i rozstrzygnął o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca R. G., zaskarżając to orzeczenie – w części dotyczącej tego skazanego – w całości.

Skarżący zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia sądu II instancji naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie i zignorowanie

podnoszonego przez obronę zarzutu apelacyjnego dotyczącego obrazy przepisów art. 2 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienia ich domniemaniem winy oskarżonego, które to uchybienia zmaterializowały się w szczególności poprzez:

1. oparcie orzeczenia skazującego, co do całości zarzucanych czynów, tylko i wyłącznie na dowodzie w postaci zeznań świadka P. J., który przekazywał Policji informacje w celu uniknięcia własnej odpowiedzialności, a dodatkowo posiadał motyw osobisty w niesłusznym oskarżeniu R. G. ze względu na ich nieporozumienia osobiste na tle rodzinnym i wynikłe stąd pobicie świadka przez oskarżonego, co było odnotowane przez Policję po zajściu tego zdarzenia;
2. brak jakiegokolwiek konfrontacji ww. dowodu w postaci zeznań świadka P. J. złożonych w postępowaniu przygotowawczym z pozostałym materiałem dowodowym w postaci: pism pochodzących od niemieckiej policji niepotwierdzających marek skradzionych samochodów, dat i miejsc ich kradzieży, a nawet niepotwierdzających samej kradzieży; opinii daktyloskopijnej, mechanoskopijnej, genetycznej oraz protokołów przeszukania;
3. pominięcie faktu, że zeznania świadka P. J. zawarte w protokole z dnia 26 czerwca 201 r. (k.321-325) stanowią odzwierciedlenie (dopasowanie) w stosunku do informacji zawartych w piśmie niemieckiej policji dotyczącym okoliczności kradzieży samochodów na terenie Niemiec (marek skradzionych aut, dat kradzieży, miejsc itd.);

podczas gdy uwzględnienie podniesionych w tym zarzucie okoliczności nie pozwalałoby wydać wyroku uznającego oskarżonego winnym popełnienia zarzucanych czynów;

4. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia sądu II instancji naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na niewłaściwym rozważeniu zasadności zarzutów podnoszonych w apelacji, w

zakresie oceny dowodów, które w sposób oczywisty wskazują, że do zarzucanych czynów w ogóle nie doszło lub doszło w zupełnie innych okolicznościach, na gruncie naczelnej procesowej zasady in dubio pro reo, o której mowa w w/w przepisie, a które to wątpliwości powinny przemawiać wyłącznie na korzyść oskarżonego, co w sposób oczywisty umknęło uwadze Sądu Okręgowego, który uzasadniając wiarygodność zeznań świadka o wielokrotnych sytuacjach kradzieży samochodów znalazł potwierdzenie jedynie w dwóch przypadkach badania śladów DNA w zabezpieczonych pojazdach, a zatem w pozostałych przypadkach zeznania nie zostały potwierdzone w stosunku do oskarżonego;

5. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia sądu II instancji naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu należytego rozważenia zasadności zarzutu w przedmiocie bezpodstawnego poprzestania w toku postępowania przed sądem I instancji na odczytaniu protokołów z zeznań głównego świadka P. J. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, pomimo braku zaistnienia przesłanek określonych w przepisie art. 391 § 1 k.p.k., zezwalających na odstępianie od bezpośredniego złożenia zeznań przed sądem w wyjątkowych sytuacjach;
6. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia sądu II Instancji naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 204 § 2 k.p.k., polegające na zaniechaniu należytego rozważenia zasadności zarzutu w zakresie zaliczenia do materiału dowodowego protokołu z wizji lokalnej z udziałem świadka P. J. przeprowadzonej w dniach 14-23 maja 2012 r. na terenie Niemiec z udziałem przybranego tłumacza, co do którego nie stwierdzono, czy posiadał odpowiednią wiedzę i umiejętność do tłumaczenia z języka niemieckiego na język polski, co powoduje, iż istnieją wątpliwości w zakresie właściwego sposobu przeprowadzenia tegoż dowodu i zrozumienia okoliczności prowadzonej wizji lokalnej przez jej uczestnika.

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w L. oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, uprawniało do oddalenia wniesionej kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia, o którym mowa w rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego – zgodnie z art. 523 § 1 tej ustawy – wniesiony może być jedynie z powodu uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 k.p.k.) lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nadto, przepis art. 519 k.p.k. stanowi o tym, jakie orzeczenia podlegają zaskarżeniu w trybie kasacji. Przedmiotowy zakres tych orzeczeń zawężony został do prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Oznacza to, że rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi być dotknięte orzeczenie wymienione w art. 519 k.p.k., a nie wyrok sądu pierwszej instancji. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Z powyższego wynika, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny – i to rzeczywiście, a nie tylko pozornie – dotyczyć orzeczenia sądu odwoławczego. Można co prawda w kasacji wytknąć uchybienie odnoszące się do wyroku sądu pierwszej instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 30.03.2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Zarzuty podniesione w przedmiotowej kasacji stanowiły powielenie zarzutów przedstawionych uprzednio w apelacji obrońcy R. G.. Choć sąd *ad quem*

zaaprobował sposób procedowania sądu *meriti* i nie zmieniał oceny materiału dowodowego ani – co do zasady – nie dokonał własnych ustaleń faktycznych w sprawie (poza zmianą daty czynu przypisanego skazanemu w pkt 4 wyroku sądu *a quo*), obrońca we wniesionej kasacji – wbrew treści art. 519 k.p.k. – w przeważającej mierze nadal podważał przeprowadzoną ocenę materiału dowodowego, usiłując *de facto* zakwestionować dokonane w sprawie ustalenia faktyczne. Stąd też dla potrzeb postępowania kasacyjnego, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych został podniesiony pod pozorem naruszenia normy z art. 433 § 2 k.p.k. Obraza tego przepisu następuje jednak tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozważył któregoś z wniosków i zarzutów zwykłego środka odwoławczego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. z 3.11.2021 r., II KK 513/21, LEX nr 3335599).

W pierwszym zarzucie kasacyjnym obrońca ponowił subiektywną ocenę materiału dowodowego w zakresie wiarygodności relacji świadka P. J., a więc dowodu obciążającego R. G., który to dowód stanowił główną podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Tymczasem sąd *ad quem*, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, poddał szczegółowej kontroli dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę depozycji P.J., odnosząc się do wszystkich twierdzeń zawartych we wniesionych apelacjach, w tym też tych, które sprowadzały się do kwestii stosunków między skazanym a świadkiem, która szczególnie wybrzmiała w osobistej apelacji R. G. (sama kwestia konfliktu między nimi podnoszona była już przed sądem *meriti* i wynika wprost ze znajdujących się w aktach protokołów przesłuchania świadka), dopasowania depozycji P. J. do pism nadesłanych przez stronę niemiecką, czy też niepotwierdzenia wszystkich kradzieży na terenie Niemiec, o których świadek ten relacjonował. Podkreślenia wymaga, że samo pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo, jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami. Nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód „niepełnowartościowy” i ograniczane do pojęcia fałszywego oskarżenia (zob. wyrok SN z 12.01.2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006, nr 4, poz. 41). Oznacza to, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełni błędu logicznego, albo też nie poczyni ustaleń

sprzecznych z doświadczeniem życiowym – nie można zasadnie twierdzić, że doszło do naruszenia prawa. Na tego rodzaju błędy skarżący jednak nie wskazuje, poprzestając tylko na akcentowaniu wybranych aspektów, mających w jego ocenie podawać w wątpliwość wiarygodność relacji obciążających R. G., które zresztą w określonym zakresie znalazły potwierdzenie w wynikach badań genetycznych śladów DNA, a także w innych okolicznościach – m.in. dotyczących ujawnienia (w pomieszczeniach należących do dyspozycji skazanych) przedmiotów wykorzystywanych do kradzieży samochodów. Procedura karna nie wyłącza możliwości oparcia ustaleń faktycznych tylko na tzw. dowodzie z pomówienia, byleby ocena tego dowodu była rzeczowa, logiczna i nie wkraczała w sferę dowolności, a tych przymiotów skarżącemu nie udało się skutecznie zakwestionować w postępowaniu apelacyjnym. Stąd też same obiekcje obrońcy, że relacje P. J. – którym sąd *meriti* dał wiarę – nie znajdują pełnego i bezpośredniego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, nie mogą stanowić argumentacji przemawiającej za obrazą przepisu określającego kryteria oceny materiału dowodowego.

Należy też wskazać, że naruszenie reguły *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. W niniejszej sprawie skarżący tak w apelacji, jak też w kasacji naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. wiązał wprost z oceną materiału dowodowego, co jest oczywiście zabiegiem wadliwym. Nadto, obrońca wskazał też na rażącą obrazę art. 410 k.p.k., niemniej nie próbował nawet wykazać, aby sąd *meriti* dokonując ustaleń faktycznych nie ujawnił określonego dowodu, a w konsekwencji pominął go, jak też oparł się na dowodach formalnie nieujawnionych i niezaliczonych w poczet materiału dowodowego – a co przez sąd odwoławczy, orzekający w granicach zaskarżenia, zostałoby wadliwie ocenione. Z kolei dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne

stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy odniósł się również do kwestii odczytania na rozprawie głównej zeznań świadka P. J., bez jego osobistego przesłuchania przez sąd *meriti* na etapie postępowania sądowego. Choć wywód sądu *ad quem* w tym przedmiocie nie jest rozbudowany, to jednak nie sposób uznać, aby w niniejszej sprawie doszło w tej materii do rażącego naruszenia prawa procesowego. Z uzyskanych w toku postępowania informacji (w tym też pochodzących od samego P. J.) wynika, że świadek ten na stałe mieszka we Francji, zaś Sąd Rejonowy podejmował różnorakie próby ustalenia adresu jego miejsca pobytu, lecz działania te okazały się nieskuteczne. Należy tu wskazać, że przepis art. 391 § 1 k.p.k., przewidując samoistną przesłankę odczytania zeznań świadka, który przebywa za granicą, nie uzależnia skorzystania z tej możliwości od żadnych dodatkowych warunków, takich jak np. długotrwałość pobytu za granicą i znaczenie odczytywanych zeznań dla toczącego się postępowania, ważne jest jednak, by pobyt świadka za granicą stanowił realną przeszkodę w realizacji zasady bezpośredniości. W niniejszej sprawie podjęte przez sąd pierwszej instancji działania nie przyniosły rezultatu w postaci ustalenia miejsca pobytu P. J., który zgodnie uzyskanymi informacjami, swoje centrum życiowe prowadzi poza granicami Polski. W kontekście regulacji z art. 391 § 1 k.p.k. nie sposób zatem zarzucić Sądowi Rejonowemu zaniechania. Oceny tej nie mogą zmienić podniesione w toku postępowania okoliczności, że świadek przebywał epizodycznie w Polsce i uczestniczył w wymienionych przez obrońcę produkcjach filmowych. Z przedstawionych w tym zakresie informacji wynika, że wskazane produkcje filmowe realizowane były przed 2017 r. Tymczasem Sąd Rejonowy dopiero na rozprawie głównej w dniu 10 kwietnia 2017 r. po raz pierwszy powziął decyzję o wezwaniu świadka P. J. na kolejny termin rozprawy. Raz jeszcze podkreślić wypada, że na podjęcie przez sąd decyzji w trybie art. 391 § 1 k.p.k. nie może mieć wpływu fakt, iż dowód ten ma istotne znaczenie dla ustalenia winy bądź wymiaru kary, gdyż przepis ten nie przewiduje wyjątków w sytuacji spełnienia określonych w nim przesłanek. Dowód taki podlega natomiast analizie i ocenie zgodnie z obowiązującymi regułami, tak jak inne dowody,

co też sąd orzekający w niniejszej sprawie uczynił (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 13.09.2016 r., IV KK 98/16, LEX nr 2139260).

Nadto, skarżący powielił podniesioną w apelacji kwestię tłumaczenia prowadzonych na terenie Niemiec czynności procesowych z wizji lokalnej. Kasacja nie wykazuje błędów w ocenie tego zagadnienia przez sąd *ad quem*, jak też nie zawiera argumentacji przemawiającej za tym, by nawet wadliwe tłumaczenia tej czynności, przeniknęło do postępowania sądowego w taki sposób, że mogło mieć wpływ na treść wydanego wyroku.

Konkludując, treść wywiedzionej w niniejszej sprawie kasacji pozwoliła uznać ją za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy ustalono w oparciu o przepisy § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04). O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

a.s.